

Літа! Між вас
не раз я вивірюсь.
А вивірюсь — вже й вириваюсь я.
Боюся ваших уз, бо вивірюсь
чіпкою ручкою кісся,
напівнеправдою. З незайманою
і з замороженою в ніч
душею, глибоко потайною,—
в западини ступаю снів.
Йду поетичною просікою.
Регоче місяць. Та дивись
під ноги, від віків навиклий:
тут дві твої стежі зійшлись.
Стежа крута. Стежа прокручена
через горби. Через любов.
Через нечемність і падучу
дарів, поборів і побоїв,
через світання орифлами,
через пільму, хлипку і пугачну,
через червоно-бурі плями
болиголова у степу —
в блідавий приворотень дня,
в отруйний спів шорсткої дудки,
в іржання хижого коня,
туди, звідкіль не буде й чутки...
І друга стежка — голуба,
де ходить митра мирносна,
де юність — як тавро раба
твоя ганьба непереносна —
набридла молодість. Униз
дивись. Ступай собі на горло.
Окруж — лиш коридорна сизь
та вартового постать чорна.
Тут кожен крок свій вивіряй,
і мовчки проривайся з дула...
Цілику вірний — поціляй,
аби любов, як клейтух, стухла.
Аби зненавистю набух.
Твоя душа — на барикадах
без кунтуша — по древніх правдах,
по нових правдах — серця стук
і кулі свист, і рота зашморг.
Бо бруствер пересохлих слів —
поверх сердець, поверх голів,

поверхи днів твоїх пропавших,
А день твій. День. А дні твої
ледь голубі підводять роги.
І літ розстеблені гаї,
твої розстеблені — під ноги.
Твої мороки. Жах твій. Жаль.
затисни між ребер — собою.
Мій ловелас, мій час, мій жадібний,
пожежний мій, запраглий оргій,
диктаторе словес і рим,
диктаторе ума і серця!
За те, що в молодій порі
ми ріками пливем — ти сердишся?
Ми ж повинню — поверх цензур.
Ми хвилею — повище дамби,
ми тугою — поверх зажур,
до радості, що серце вабить.
Цвинтарній тишині казарм,
камінним мурам — непідвладний
мій вік. Мій час. Червонобарвне
в нас б'ється серце нерозгадане.
Так дні пливуть. Немов медуз
присос пекучий — тіло жалять
і душу жалять. Обірвусь
і не вдержусь в диму іржавім.
І в день. І в ніч. У скалки вір
багряним серцем наколюся.
Поверх цензур. Поверхи мурів
циновим паводком проллюся.

1964